

LaRouches diplomati for fysisk økonomi kan besejre krigspartiet

Dennis Speed

Den 7. oktober 2024

Når du læser dette den 7. oktober, kan Israel meget vel have gennemført et angreb på nationen Iran »som gengældelse« for Irans angreb i sidste uge på israelske militæranlæg. Hvilke våben vil de bruge, og med hvilket formål? Uanset om det bliver i dag eller senere, er hensigten at føre krig.

Men lige så ildevarslenende som situationen i Sydvestasien er, så overvej Ukraine, hvor nogle parlamentariske embedsmænd opfordrer Ukraine til at angribe Hviderusland. Ruslands Dmitrij Medvedev har allerede reageret. »Så vil Alexander Grigorievich [Lukashenko, Hvideruslands præsident] have fuld grund til at bede Rusland om at bruge de taktiske atomvåben, der er udstationeret i Hviderusland.«

Denne dag, den 6. oktober, er verden meget, meget anderledes, end den ser ud til. Et eksempel: For at forstå den faktiske, usagte dynamik, der ligger til grund for trefrontskrigen i Ukraine, Sydvestasien og Stillehavet, en krig, som »det globale NATO« udkæmper mod verden, skal man lægge mærke til den korte offentlige erklæring, som Vladimir Putin kom med, da han åbnede et møde i det russiske sikkerhedsråd den 4. oktober: »I dag foreslår jeg, at vi diskuterer foranstaltninger til at etablere et internationalt betalingssystem. Vi er alle klar over, at dette er en alvorlig opgave i det nuværende miljø og en af de største udfordringer, vi står over for. Overordnet set skrider arbejdet støt fremad, men det er vigtigt at tage fat på eventuelle problemer hurtigt og planlægge de skridt, der er nødvendige for at overvinde de

vanskeligheder, der skabes for os uden for vores grænser.«

Et internationalt betalingssystem som det primære emne på et møde i det russiske sikkerhedsråd? Ikke Ukraine? Ikke det russiske forsvarsbudget? Ikke det amerikanske valg? Ikke Sydvestasien? Ikke nogen af de ting, som folk i den transatlantiske verden med andre ord er blevet forledt til at tro, at Putin, »krigsforbryderen«, ville tale om? Måske har den transatlantiske verden og dens efterretningstjenester mistet grebet om virkeligheden. Er det på grund af den geopolitiske uigennemsigthed i deres analytiske aksiomer fra tiden efter Den kolde Krig? Faktisk diskuterer Putins russiske sikkerhedsråd, hvad de ved er det egentlige *casus belli* for den transatlantiske verden: det uundgåelige offentlige, »officielle« kollaps af deres allerede i realiteten kollapsede gældsstruktur på 2 billioner dollars.

For forvirrede beslutningstagere synes deres analytiske dilemma at falde ind under det, som Lyndon LaRouche, grundlægger af *Executive Intelligence Review* i 1974, engang kaldte »det usammenlignelige«. Noget, som man enten ikke tidligere vidste eksisterede, eller som man burde have vidst, men ikke havde overvejet kunne eksistere, vender ved sin »umulige« eksistens op og ned på hele ens ramme for at forstå noget som helst. Hvad nu, hvis man f.eks. ser på verden i dag og konkluderer, at der er to helt forskellige ideer om fysisk økonomi og dermed om varig menneskelig overlevelse, som verden nu står over for – og at de ikke er »kapitalisme vs. kommunisme«, »det kinesiske kommunistparti vs. verden«, »autokratierne vs. demokratierne« eller andre fjollede, binære, parvise sportslege?

Den ene globale intention, uanset dens nationale regeringsform, søger at opretholde en ubetalelig gæld og at udtrække forskellige ressourcer fra militært relativt svagere lande ved at affolke dem under dække af »retsstatsprincippet«. Den anden globale intention, uanset dens nationale regeringsform, er engageret i en politik for "win-win"

økonomisk samarbejde og udvikling, der er til gavn for alle, blandt suveræne, uafhængige nationalstater, som hver især befinder sig på forskellige niveauer og i forskellige hastigheder af økonomisk og politisk udvikling. Både Ukraine og Israel er på linje med den første holdning. BRIKS-landene, sammen med en lang række nationer i det Globale Syd, er på linje med den anden. Det første system, det oligarkiske eller »britiske« system, drives af City of London og dets partner på Wall Street. Det andet, der lige nu er bedst repræsenteret i kombinationen BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika), var faktisk engang kendt som »det amerikanske økonomiske system«, men kan ikke kaldes det nu, da det nuværende politiske etablissement i USA ikke blot har forrådt og afvist det, men fører kampagne mod det ved at føre kampagne mod BRIKS (som i tilfældet med Argentina og i en anden forstand Iran).) Dette er Alexander Hamiltons og Friedrich Lists amerikanske system, ikke Mike Bloombergs »angloamerikanske system«; systemet med Lincolns transkontinentale jernbane, ikke Bidens »Build Back Better«.

Realiseringen af de antikoloniale principper i Hamiltons system for fysisk økonomi blev opnået og overgået i den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches økonomiske værk. I 1976, da LaRouche stillede op som præsidentkandidat for United States Labor Party, førte han kampagne for præsidentposten på det niveau, som verden burde forvente og kræve af en amerikansk præsidentkandidat. Siden han forlod den præsidentielle scene i 2004, altså for tyve år siden, er præsidentens magt i forhold til valget og de amerikanske borgeres generelle velfærd faldet sørgeligt. For at genoplive det sande amerikanske præsidentsystem, udstyret med et verdensøkonomisk alternativ, må vi referere til det amerikanske system som Lyndon LaRouches fysiske økonomi.

LaRouche brugte sine avancerede forestillinger om fysisk økonomi, især hans ideer om »potentielt relativ befolkningstæthed« og »øget energigennemstrømningstæthed« i

arbejdsstyrken – for eksempel laserværktøjsmaskiner, der ville revolutionere produktionen på samlebåndet – til at foreslå en økonomisk politik for verdens genopbygning og udvikling. Dette var det Amerika, som verden længtes efter at se, men det var i modstrid med planerne hos Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og George Herbert Walker Bush, som hadede LaRouche.

For den genopdagelse og genoplivning af »det amerikanske system« i 1970'erne, som kom til udtryk i LaRouches arbejde, i hans medarbejder W. Allen Salisburys arbejde, forfatter til bogen *Borgerkrigen og det amerikanske system*, og i LaRouches foreslåede laseranvendelser af energitætte processer til både at omstille den amerikanske arbejdsplads og til at løse problemet med et globalt forsvar af den nationale sikkerhed mod atomvåben, blev LaRouche udpeget til »særbehandling«. I 2004 afslørede LaRouche det:

»Den 6. oktober 1986 kom en egentlig hær på mere end fire hundrede bevåbnede personer til byen Leesburg, Virginia, for at foretage en razzia på *EIR*'s og dets medarbejders kontorer, og de blev også sat ind på en anden, mørkere mission. De lokaler, jeg boede i på det tidspunkt, blev omringet af en bevåbnet styrke, mens fly, pansrede køretøjer og andet personale ventede på ordren til at gå i gang med at skyde. Heldigvis skete drabet ikke, fordi en person med højere autoritet end chefen for justitsministeriets kriminalafdeling, William Weld, beordrede angrebet på mig afblæst. De styrker, der var klar til at rykke ind mod mig, min kone og en række af mine medarbejdere, blev trukket tilbage om morgenen.«

Dette mordforsøg på LaRouche for 38 år siden er det rette udgangspunkt for at forstå nutidens kriminelle politik for statsstyrede snigmord. Julian Assanges erklæring i Strasbourg i Frankrig i sidste uge fortæller, at »det er nu offentligt kendt, at CIA under (tidligere CIA-direktør Mike) Pompeos udtrykkelige ledelse udarbejdede planer om at kidnappe og myrde mig på den ecuadorianske ambassade i London og give tilladelse til at gå efter mine europæiske kolleger og udsætte

os for tyveri, hackerangreb og plantning af falske oplysninger.« Det er den samme Pompeo (daværende udenrigsminister), som den 15. april 2019 sagde til en gruppe studerende på Texas A&M University : »Hvad er kadetmottoet på West Point? 'Du skal ikke lyve, snyde eller stjæle, og du skal ikke tolerere dem, der gør det'? Jeg var direktør for CIA. Vi løj, vi snød, vi stjal... «

Så selv om snigmord angiveligt blev forbudt i USA ved forskellige love i 1970'erne og 80'erne, er det i stigende grad den anvendte, endog foretrukne metode til »regeringsførelse«, som anglofæren ønsker at benytte sig af – regeringførelse ved hjælp af mord. Husk titlen på en artikel i *Foreign Policy* den 30. juli 2024: »Ville USA overveje at snigmyrde Putin?« Husker I de to mislykkede mordforsøg inden for to måneder mod tidligere præsident Donald Trump, som vendte tilbage til stedet for den afværgede forbrydelse ved en demonstration med deltagelse af titusinder i Butler, Pennsylvania, lørdag den 5. oktober?

Et »attentaternes USA« tilranede sig det amerikanske præsidentskab den 22. november 1963 med drabet på og mørklægningen af drabet på USA's præsident, John. F. Kennedy. En række mord fulgte, bl.a. på Malcolm X, Martin Luther King og præsidentkandidaten Robert Kennedy. Lige efter det begyndte FBI og andre agenturer at myrde amerikanske borgere, som i deres mord på den 21-årige Black Panther-leder Fred Hampton i Chicago den 4. december 1969. Og mens senator Frank Churchs udvalgs undersøgelser af CIA førte til udstedelsen af en række bekendtgørelser – E0 11905 i 1976, E0 12036 i 1978 og E0 12333 i 1983 – der specificerede, at »enhver, der er ansat af den amerikanske regering«, havde forbud mod at deltage i og udføre spionage, at deltage i eller på anden måde hjælpe med mord – fortsætter mordet på politiske modstandere, som det næsten skete for Lyndon og Helga Zepp-LaRouche i 1986, og som næsten skete for Donald Trump i Butler, Pennsylvania i juli, og lidt senere den 15. september i West Palm Beach, Florida.

Netanyahus myrderier er blevet støttet og derfor opmuntret af både de republikanske og demokratiske kandidater. At disse mord på Hamas-ledere i Gaza medfører »følgeskader« i form af tusindvis af kvinder og børn, er, som Dr. Mark Perlmutter bemærkede, en løgn. Hamas-medlemmerne er følgeskader i den systematiske ødelæggelse af hospitaler, skoler og moskeer i Gaza, nu i Libanon og snart i Iran.

Diskussionen i det russiske sikkerhedsråd understreger imidlertid, hvorfor Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur må blive det moralsk overlegne udgangspunkt, hvorfra afviklingen af »Bæstets internationale snigmordbureau (inklusive dets morderiske økonomiske malthusianske befolkningsreduktionskrige) kan opnås. Global økonomisk udvikling er en realitet. På slagmarken i Sydvestasien må LaRouches Oase-plan, hvor upraktisk den end kan synes i øjeblikket, fortsat have overtaget hvorfra vi kæmper og får verden til at følge efter. Vi må insistere på, at den eneste løsning imod krig er fred gennem økonomisk udvikling, ikke mord.